

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J.F. Kennedyja 11

P-735/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Romini Markovinović, u pravnoj stvari tužitelja EUROPLAKAT d.o.o. Zagreb (Grad Zagreb), Zagorska 2, OIB: 82351347170, koje zastupa Marina Biondić, odvjetnik iz Zagreba, Radmanovačka ulica 1, protiv tuženika Grad Zagreb, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 61817894937, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene, 13. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti punomoćnika tuženika, s danom objave 20. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnim Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama, šifra: 604909, KLASA:363-02/2014-016/063, URBROJ: 251-13-33-5-14-2 od 20. svibnja 2014., zaključen između tužitelja, kao korisnika, i tuženika, kao Grada, pa stoga taj ugovor ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane.

II Nalaže se tuženiku GRADU ZAGREBU, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 61817894937, isplatiti tužitelju EUROPLAKAT d.o.o., Zagreb, Zagorska 2, OIB: 82351347170, iznos 5.415,54 EUR, uvećan za zakonske zatezne kamate po kamatnoj stopi koja se do 31.12.2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a od 30.12.2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koje teku:

na iznos od 50,13 EUR od 11.6.2014. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.7.2014. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 13.8.2014. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.9.2014. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.10.2014. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.11.2014. do isplate,

na iznos od 50,13 EUR od 11.12.2014. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.1.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.2.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.3.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.4.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.5.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.6.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.7.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.8.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.9.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.10.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.11.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.12.2015. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.1.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.2.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.3.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.4.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.5.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.6.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.7.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.8.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.9.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.10.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.11.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.12.2016. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.1.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.2.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.3.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 8.4.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.5.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.6.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.7.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.8.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.9.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.10.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.11.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.12.2017. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.1.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.2.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.3.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.4.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.5.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.6.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.7.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 7.8.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.9.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.10.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.11.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 12.12.2018. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.1.2019. do isplate,

na iznos od 50,13 EUR od 9.2.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.3.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.4.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.5.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.6.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.7.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.8.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.9.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.10.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.11.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.12.2019. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.1.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.2.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.3.2020. do isplate,
na iznos od 150,38 EUR od 1.7.2020. do isplate,
na iznos od 51,82 EUR od 11.7.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 5.8.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.9.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.10.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.11.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.12.2020. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.1.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.2.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.3.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.4.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 12.5.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.6.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.7.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.8.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.9.2021. do isplate,
na iznos od 50,14 EUR od 9.10.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.11.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.12.2021. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 11.1.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.2.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.3.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.4.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.5.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.6.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.7.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.8.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.9.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 8.10.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.11.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.12.2022. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.1.2023. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 10.2.2023. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.3.2023. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 7.4.2023. do isplate,
na iznos od 50,13 EUR od 9.5.2023. do isplate,

u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 974,47 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 20. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV Odbija se tužitelj sa zahtjevom za nadoknadom troška parničnog postupka u iznosu od 62,50 EUR, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi u bitnom, da su tužitelj, kao korisnik, i tuženik, kao Grad, sklopili u Zagrebu dana 20. svibnja 2014. Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama, šifra: 604909, Klasa: 363-02/2014-016/063, Urbroj: 251-13-33-5-14-2., a kojim ugovorom je ugovoreno tužiteljevo plaćanje naknade tuženiku za postavljanje pet neosvijetljenih jednostranih velikih reklamnih panoa na ogradu gradilišta, na zemljište u vlasništvu drugih, odnosno na privatno zemljište, k.č. 1001/1 k.o. Blato, u Zagrebu, Remetinečka cesta, u iznosu od 377,69 tadašnjih HRK mjesečno (50,13 EUR, po tečaju konverzije nakon uvođenja EUR kao službene valute u RH od 01. siječnja 2023.) a temeljem čl. 31. tada važeće Odluke o komunalnom radu ("Službeni glasnik Grada Zagreba" broj 3/14– dalje u tekstu: Odluka o komunalnom redu).

2. Tuženik je nakon sklapanja predmetnog ugovora izdao Rješenje, Klasa: UP/I-363 02/14-01/511 od 21.6.2014., u skladu sa člankom 6. Ugovora o plaćanju naknade za postavljanje reklame.

3. Tužitelj navodi da odredba čl. 31. Odluke o komunalnom redu, koja predstavlja "ostali propis" kako ga naziva čl. 5. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14 – dalje: Ustav), glasi: "Za postavljanje ploča s natpisom, plakata, jarbola, reklama i reklamnih panoa na javne površine, zemljišta i objekte u vlasništvu drugih, plaća se naknada koju pravilnikom propisuje gradonačelnik na prijedlog gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove. Vlasnik, odnosno korisnik predmeta iz stavka 1. ovoga članka, i gradonačelnik, odnosno osoba koju on ovlasti, sklapaju ugovor o plaćanju naknade.

4. Ugovor iz stavka 2. ovoga članka sklapa se prije izdavanja rješenja o njihovu postavljanju." Tvrdi da taj članak ne razlikuje situaciju kad se reklama postavlja na privatnom zemljištu (u vlasništvu fizičkih ili pravnih osoba) od situacije kad se reklama postavlja na zemljištu u vlasništvu tuženika, odnosno jedinice lokalne samouprave. Naplaćivanje naknade za postavljanje reklama na privatno zemljište nikako ne može ući u djelokrug komunalnog reda niti to proizlazi iz bilo koje odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" broj: 36/95, 70/97, 128/99, 129/00, 59/01, 82/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13, 147/14, 68/18, 110/18, 32/20, 145/24), Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi ("Narodne novine" br. 33/01, 60/01, 129/05, 109/07, 36/09, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12, 19/13, 137/15, 123/17, 98/19 i 144/20) i Zakona o

financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ("Narodne novine" broj 117/93, 92/94, 69/97, 33/00, 73/00, 127/00, 59/01, 107/01, 117/01, 150/02, 147/03, 132/06, 26/07, 73/08, 25/12, 147/14, 100/15, 115/16, 127/17, 138/20, 151/22 i 114/23). S tim u vezi, poziva se na odredbe čl. 68. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi te na čl. 3. st. 1. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave i navodi da čl. 31. Odluke o komunalnom redu nije u suglasnosti sa Zakonom o komunalnom gospodarstvu, Zakonom o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i Zakonom o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave koji su bili na snazi u vrijeme njezina donošenja te je taj članak neustavan i nezakonit.

5. Osim toga, tužitelj navodi da je odredba po kojoj je plaćanje naknade tuženiku preduvjet za dobivanje odobrenja za postavljanje reklame i za držanje reklame na privatnom zemljištu u svakom slučaju nezakonita i istovremeno neustavna, pri čemu se poziva na odredbu čl. 49. st. 1. Ustava Republike Hrvatske (poduzetnička i tržišna sloboda). Stoga, s obzirom na sve navedeno, smatra da je Ugovor od 20. svibnja 2014. ništetan i ne proizvodi pravne učinke (čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, "Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26 – dalje: ZOO) te je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora. U konkretnom je ugovoru tužitelj platio tuženiku temeljem ništetnog ugovora iznos od 5.415,54 EUR pa od tuženika potražuje navedeni iznos koji je tuženik stekao bez pravne osnove sa zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate po stopi koja se primjenjuje na odnose iz trgovačkog ugovora.

6. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava u cijelosti tužbu i tužbeni zahtjev. Navodi u bitnome da tužitelj ništetnost Ugovora o plaćanju naknade za reklame, šifra: 604909 pokušava dokazati i izvesti iz dokazivanja navodno protuzakonitog i protuustavnog članka podzakonskog akta, u konkretnoj članka 31. Odluke o komunalnom redu iz 2014., a pri tome ne dokazujući da bi u odnosu na sporni članak tada važeće Odluke o komunalnom redu ikada bio pokrenut zakonom propisani postupak za ocjenu zakonitosti i ustavnosti ove odredbe, ne dokazujući da bi u za to propisanom postupku bila donesena odluka Visokog upravnog suda Republike Hrvatske ili Ustavnog suda Republike Hrvatske kojim se ovaj članak utvrđuje nezakonitim ili neustavnim pozivajući se na obrazloženje pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-2880/16, a pri tome ne uzimajući u obzir da je postojeća sudska praksa odavno riješila sličnu pravnu situaciju ukazujući da sud nije ovlašten ispitivati niti utvrđivati ustavnost i zakonitost određenog podzakonskog akta, mimo za to propisanog postupka. Nadalje, tuženik ističe da ne spori da je s tužiteljem zaključio Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 604909 kao niti visinu potraživanja koje je naplatio po istom. Navodi da je predmetni Ugovor sklopljen u skladu s propisanim postupkom za postavljanje reklame temeljem čl. 31. tada važeće Odluke o komunalnom redu i temeljem odredaba tada važećeg Pravilnika o kriterijima za određivanje naknade za postavljanje reklama, reklamnih panoa i natpisa (Sl. glasnik Grada Zagreba 08/08, 09/09 i 25/09- u daljnjem tekstu: Pravilnik). Ukazuje da je ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame tužitelj je sa tuženikom sklopio svojevrijedno i dobrovoljno, čime je iskazao volju za postupanje po istom u smislu korištenja reklame i prihvaćanje obveze na plaćanje naknade za istu sve dok se reklama nalazi na zemljištu. Odluka temeljem koje je sklopljen ovdje sporni ugovor donesena je sukladno Zakonu o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" broj: 36/95, 70/97, 128/99,

129/00, 59/01, 82/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13, 147/14, 68/18, 110/18, 32/20, 145/24) koji jasno upućuje na ovlaštenje i obvezu donošenja provedbenih propisa kojima se pobliže uređuju odnosi u komunalnom gospodarstvu (uređenje naselja, održavanje čistoće, čuvanje javne površine, korištenje javnih površina, skupljanje i odvoz komunalnog otpada i dr.) i niti jedna odredba navedene Odluke ne dovodi u pitanje niti krši odredbe navedenog Zakona niti drugih propisa koji su bili na snazi u vrijeme donošenja navedene Odluke. Dakle, navodi da tuženikovo ovlaštenje za naplatu utužene naknade proizlazi iz važećih pravnih propisa, odredbe kojih do danas nisu ukinute niti poništene ni odlukom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao niti odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske u čijoj su nadležnosti ocjena zakonitosti i ustavnosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave. Stoga tuženik ističe kako sud u ovome postupku nije ovlašten ispitivati ni utvrđivati ustavnost i zakonitost Odluke o komunalnom redu niti pojedinih odredaba te odluke, a posljedično tome niti izvoditi zaključak o ništetnosti ugovora koji je sklopljen među strankama i koji, budući da je u cijelosti utemeljen na tada važećim pravnim propisima, nije ništetan niti može biti utvrđen ništetnim. Slijedom iznijetog, tuženik smatra kako su u cijelosti neosnovani navodi kojima tužitelj pokušava dokazati da bi dio podzakonskog propisa temeljem kojeg je zaključen ugovor među strankama bio protutustavan i protuzakonit, a samim time i da bi sklopljeni Ugovor bio ništetan. Nastavno, tužitelj pogrešno zaključuje da tužitelj nema pravnu osnovu za naplatu potraživanja koje je predmet ovoga spora jer ništetni ugovori ne proizvode pravne učinke, pa da mu je tuženik u obvezi vratiti utužene novčane iznose koji su temeljem navedenog ugovora isplaćeni tuženiku. Budući da ugovor temeljem kojeg je tužitelj vršio plaćanja na ime postavljene reklame nije niti može biti utvrđen ništetnim, jer je isti sklopljen temeljem tada važećeg pravnog propisa, to tužitelj pogrešno zaključuje da tuženik nema pravnu osnovu za naplatu potraživanja koje je predmet ovoga spora. Budući da je ugovor iz kojeg proizlazi obveza tužitelja na plaćanje utužene naknade tuženiku sklopljen temeljem važećih propisa te isti nije protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, tuženik smatra kako nisu ostvarene pretpostavke iz čl. 322. i čl. 323. ZOO-a slijedom čega je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan. Tuženik posebno osporava i tijek kamata na utuženi s obzirom da isti nije u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a.

7. Tijekom postupka sud je izvršio uvid te pročitao sadržaj isprava koje prileže spisu.

8. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 - dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

9. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti Ugovora o plaćanju naknade za postavljanje reklama, šifra: 604909, KLASA: 363-02/2014-016/063, URBROJ: 251-13-33-5-14-2 od 20. svibnja 2014., i zahtjev za isplatom ukupnog iznosa od 5.415,54 eur koji je tužitelj platio tuženiku na osnovu tog Ugovora, sa pripadajućim zateznim kamatama.

10. Između stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili gore navedeni Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 604909 te da je isti sklopljen temeljem odredbe čl. 31. tada važeće Odluke o komunalnom redu

(Službeni glasnik Grada Zagreba 3/14 i 16/14,) – u daljnjem tekstu: Odluka) i temeljem odredaba tada važećeg Pravilnika o kriterijima za određivanje naknade za postavljanje reklama, reklamnih panoa i natpisa (Sl. glasnik Grada Zagreba 08/08,09/09 i 25/09 - u daljnjem tekstu: Pravilnik) kao i da je reklamni pano čije je plaćanje naknade ugovoreno postavljen na zemljištu u privatnom vlasništvu. Nesporna je i visina utuženog potraživanja, a koja proizlazi i iz analitičkih kartica tuženika te činjenica da je tužitelj izvršio plaćanje utuženog iznosa temeljem predmetnog Ugovora.

11. Sporna je valjanost (zakonitost) navedenog ugovora s obzirom na tužiteljeve tvrdnje da je isti sklopljen na temelju Odluke o komunalnom redu koja, kao "ostali propis", prema tvrdnjama tužitelja, nije sukladna Zakonu o komunalnom gospodarstvu, Zakonu o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i Zakonu o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te Ustavu Republike Hrvatske. Posljedično tome, sporna je osnova tužbenog zahtjeva i to kako onog za utvrđenje ništetnosti ugovora od 20. svibnja 2014., tako i onog za isplatu stečenog bez osnove. Sporan je i utuženi tijekom zateznih kamata.

12. Glede stajališta tuženika da ovaj sud nije ovlašten ispitivati zakonitost Odluke o komunalnom redu koja je sporna među strankama, ukazuje se kako slijedi.

Odluka o komunalnom redu predstavlja opći akt (tako i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci pod brojem U-II-5157/2005 i dr. od 5. ožujka 2012., "Narodne novine" broj 41/2012.). Navedeno proizlazi i iz odredbe čl. 73. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi kojim je propisano da predstavničko tijelo općine, grada i županije u svom samoupravnom djelokrugu donosi odluke i druge opće akte, u skladu sa svojim statutom. Prije nego što stupi na snagu opći akt obavežno se objavljuje u službenom glasilu jedinice. Ako općina i grad nema svoje službeno glasilo, opći akt općine i grada objavljuje se u službenom glasilu županije. Opći akt stupa na snagu najranije osmi dan od dana njegove objave. Iznimno, općim se aktom može iz osobito opravdanih razloga odrediti da stupa na snagu prvog dana od dana objave. Opći akt ne može imati povratno djelovanje.

13. Prema odredbi čl. 3. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" br. 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, 36/24, 39/26) predmet upravnog spora je i ocjena zakonitosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koja ima javnu ovlast i pravne osobe koja obavlja javnu službu. O Zakonitosti općih akata, u skladu čl. 12. navedenog Zakona, odlučuje Visoki upravni sud, s time da, prema odredbi čl. 83. Zakona o upravnim sporovima postupak ocjene zakonitosti općeg akta Visoki upravni sud pokreće na zahtjev fizičke ili pravne osoba ili skupine osoba povezanih zajedničkim interesom ako je pojedinačnom odlukom javnopravnog tijela koja se temelji na općem aktu došlo do povrede njihova prava ili pravnog interesa. Zahtjev se podnosi u roku od 30 dana od dostave odluke. Postupak ocjene zakonitosti općeg akta Visoki upravni sud može pokrenuti po službenoj dužnosti, na temelju obavijesti građana, pučkog pravobranitelja ili na zahtjev suda. Prema odredbi čl. 86. st. 3. i 4. ovog Zakona sud će presudom ukinuti opći akt, ili pojedine njegove odredbe, ako utvrdi da nije suglasan sa zakonom ili statutom javnopravnog tijela, s time da ukinuti opći akt prestaje važiti, odnosno ukinute odredbe općeg akta prestaju važiti danom objave presude Visokog upravnog suda u "Narodnim novinama". Kad prestanu postojati pretpostavke za vođenje postupka, sud će isti rješenjem obustaviti (čl. 88. st. 2. navedenog Zakona).

14. Dakle, s obzirom na sadržaj zakonskih odredbi kojima je reguliran postupak ocjene zakonitosti općeg akta od strane Visokog upravnog suda, nedvojbeno je da nisu ispunjene pretpostavke za vođenje navedenog postupka u situaciji kad je osporavani opći akt stavljen izvan snage, odnosno kad je prestao važiti. Navedeno proizlazi iz same svrhe i smisla navedenog postupka prema kojem njegov ishod, za slučaj prihvaćanja zahtjeva, može biti ukidanje općeg akta ili njegovih pojedinih odredbi s učinkom od objave u "Narodnim novinama". Prema tome, ukoliko opći akt nije na snazi, nema pretpostavki za vođenje postupka ocjene njegove zakonitosti jer se taj opći akt više ne bi mogao ukinuti u skladu s čl. 83. st. 3. i 4. Zakona o upravnim sporovima. Suprotno tvrdnjama tuženika, ovaj sud ima ovlaštenje (i dužnost) preispitati zakonitost općeg akta u situaciji kad navedeni opći akt više nije na snazi, kako je to slučaj u ovoj konkretnoj situaciji, odnosno u situaciji kad se opći akt ne može preispitivati pred nadležnim Visokim upravnim sudom prema odredbama Zakona o upravnim sporovima iz razloga što isti više nije na snazi, ali on i dalje proizvodi pravne učinke među parničnim strankama. Naime, radi se o općem aktu koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja spornog ugovora te njegov sadržaj ima učinka na valjanost pravnog posla koji je temeljem njega sklopljen. O ovom je pitanju stajalište izraženo u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-949/2022 od 8. ožujka 2022. i Rev-2169/2019 od 1. ožujka 2023. te u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj UIII-4024/2019, U-III-4025/2019 i U-III-4026/2019 od 14. srpnja 2021., a na koje se poziva i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci pod brojem PŽ-1736/2014 od 18. rujna 2024. Svako suprotno tumačenje dovelo bi do nerazmjernog ograničenja prava na pristup sudu (čl. 6. Europske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, "Narodne novine – Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99., 14/02., 13/03., 9/05., 1/06., 2/10., 13/17.).

15. Nastavno na navedeno, sud je preispitao zakonitost Odluke o komunalnom redu na osnovu koje je sklopljen ugovor između stranaka, a koja je u međuvremenu prestala važiti stupanjem na snagu Odluke o komunalnom redu iz 2019.

16. Odluka o komunalnom redu donesena je na temelju odredbe čl. 16. st. 1. tada važećeg Zakona o komunalnom gospodarstvu kojom je propisano da je u cilju pobližeg uređenja odnosa u komunalnom gospodarstvu, predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave obvezno donijeti odluku o komunalnom redu i mjere za njezino provođenje. Prema st. 2. navedenog članka, odlukom o komunalnom redu iz st. 1. propisuju se naročito odredbe o: uređenju naselja, održavanju čistoće i čuvanju javnih površina, korištenju javnih površina, skupljanju, odvozu i postupanju sa skupljenim komunalnim otpadom, uklanjanju snijega i leda, uklanjanju protupravno postavljenih predmeta, mjere za provođenje komunalnog reda i kaznene odredbe.

17. Spornom Odlukom o komunalnom redu propisan je komunalni red i mjere za njegovo provođenje radi uređenja naselja, održavanja čistoće, čuvanja i korištenja javnih površina, skupljanja, odvoza i postupanja sa skupljenim komunalnim otpadom, uklanjanja snijega i leda, te uklanjanja protupravno postavljenih predmeta na području Grada Zagreba (čl. 1. navedene Odluke).

18. Način i uvjete za postavljanje zaštitnih naprava, plakata, ploča s tvrtkom, nazivom i natpisom, jarbola, reklama i reklamnih panoa pravilnikom propisuje gradonačelnik na prijedlog gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove uz mišljenje gradskoga upravnog tijela nadležnog za uređenje javnih gradskih

prostora i gradskoga upravnog tijela nadležnog za zaštitu spomenika kulture i prirode (čl. 30. Odluke o komunalnom redu).

19. Prema odredbi čl. 31. Odluke o komunalnom redu za postavljanje ploča s natpisom, plakata, jarbola, reklama i reklamnih panoa na javne površine, zemljišta i objekte u vlasništvu drugih, plaća se naknada koju pravilnikom propisuje gradonačelnik na prijedlog gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove.

20. Iz citiranih odredbi proizlazi da je tuženik, kao jedinica lokalne samouprave, bio dužan donijeti Odluku o komunalnom redu kojom će urediti pitanje uređenja naselja. Stoga tuženik iz Zakona o komunalnom gospodarstvu crpi ovlaštenje da takvom odlukom u sklopu uređenja naselja uredi i pitanje postavljanja reklama i reklamnih panoa i s tim u vezi za navedeno izdaje odobrenja.

21. Međutim, ovdje se postavilo kao sporno pitanje prava odnosno ovlaštenja tuženika da navedenom Odlukom uredi pitanje plaćanja naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na površinama koje nisu javne, odnosno koje su u privatnom vlasništvu i za koje korisnik, u pravilu, plaća naknadu vlasniku nekretnine, a ovaj komunalnu naknadu tuženiku.

22. Takvo ovlaštenje ovaj sud ne pronalazi u odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, jednako kao što navedeno ne proizlazi niti iz propisa kojima je reguliran djelokrug i financiranje jedinica lokalne samouprave.

23. Prema tada važećoj odredbi čl. 29. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave vlastiti izvori sredstava općine i grada jesu prihodi od vlastite imovine, u smislu čl. 68. st. 3. toč. 1., 2., 3. i 4. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi; općinski, odnosno gradski porezi u skladu s ovim Zakonom; novčane kazne i oduzeta imovinska korist za prekršaje koje sami propišu; upravne pristojbe u skladu s posebnim zakonom, boravišne pristojbe, u skladu s posebnim zakonom; komunalne naknade, doprinosi i druge naknade utvrđene posebnim zakonom; naknade za uporabu javnih, općinskih ili gradskih površina te drugi prihodi utvrđeni posebnim zakonom. U primjeni odredbe čl. 68. st. 3. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, pored taksativno nabrojanih prihoda, jedinice mogu ostvarivati i druge prihode, što podrazumijeva prihode utvrđene zakonom.

24. Prema odredbi čl. 19. st. 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu komunalna je naknada prihod proračuna jedinice lokalne samouprave, a sredstva komunalne naknade namijenjena su financiranju obavljanja djelatnosti odvodnje atmosferskih voda, održavanja čistoće u dijelu koji se odnosi na čišćenje javnih površina, održavanja javnih površina, održavanja nerazvrstanih cesta, održavanja groblja i krematorija i javne rasvjete.

25. Iz navedenih odredbi ne proizlazi da bi jedinica lokalne samouprave bila ovlaštena općim aktom urediti pitanje naplate naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na nekretninama u privatnom vlasništvu odnosno na nejavnim površinama. U odnosu na ovlaštenje tuženika za plaćanje ovakve naknade i Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem pod brojem Revd-2054/2020 od 15. rujna 2020. dopustio podnošenje revizije.

26. Kasnijim Zakonom o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" br. 36/95, 70/97, 128/99, 129/00, 59/01, 82/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13, 147/14, 68/18, 110/18, 32/20, 145/24) propisano je da u svrhu uređenja naselja te uspostave i održavanja komunalnog reda u naselju predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave donosi odluku o komunalnom redu kojom se propisuje, između ostalih i 1. uređenje naselja, koje obuhvaća uređenje pročelja, okućnica i dvorišta zgrada u vlasništvu fizičkih ili pravnih osoba u dijelu koji je vidljiv površini javne namjene, te određivanje uvjeta za postavljanje tendi, reklama, plakata, spomen-ploča na građevinama i druge urbane opreme te klimatizacijskih uređaja, dimovodnih, zajedničkih antenskih sustava i drugih uređaja na tim zgradama koji se prema posebnim propisima grade bez građevinske dozvole i glavnog projekta (toč. 1.). 14.1. Međutim, iako je tužitelj Odlukom o komunalnom redu, u svrhu uređenja naselja te uspostave i održavanja komunalnog reda u naselju, ovlašten propisati i uređenje naselja koje uključuje i postavljanje reklama na nekretninama u vlasništvu drugih fizičkih i pravnih osoba u dijelu koji je vidljiv površini javne namjene, ovo ovlaštenje, koje proizlazi iz Zakona o komunalnom gospodarstvu, ne daje tuženiku i pravo propisati obvezu plaćanja naknade tužitelju za postavljanje reklame kada je postavljena na nekretnini u vlasništvu drugih. Prema tome, propisivanjem obveze plaćanja naknade za reklame postavljene na nekretninama u vlasništvu drugih Odlukom o komunalnom redu tuženik je postupio protivno zakonu jer kao jedinica regionalne samouprave nije ovlašten kao vlastiti prihod propisati plaćanje naknade za reklame postavljene na površinama koje nisu u njegovom vlasništvu, odnosno za koje nema temelja u posebnim zakonima.

27. Obzirom na navedeno, stav je ovog suda da je Odluka o komunalnom redu u dijelu odredbe čl. 31. kojom je propisana obveza plaćanja naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na zemljište i objekte (koji nisu javni) u suprotnosti sa zakonom. Navedeno utvrđenje nije suprotno niti utvrđenjima i ocjeni Visokog upravnog suda Republike Hrvatske koji je odlučivao o zakonitosti općih akata drugih jedinica lokalne samouprave, a koji su po svom sadržaju bitno slični ovdje spornom općem aktu (odluke broj Usoz-8/2016 od 13. lipnja 2016. i Usoz-118/2020 od 25. travnja 2022.).

28. Dakle, ovaj je sud kao prethodno pitanje utvrdio da je nezakonita Odluka o komunalnom redu u dijelu odredbe čl. 31., koja odredba, iako je prestala važiti, i dalje proizvodi pravne učinke među strankama jer je među njima u tijeku spor u pogledu pitanja valjanosti ugovora koji je sklopljen temeljem predmetne odredbe općeg akta, a razlozi ništetnosti su postojali u trenutku sklapanja ugovora (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-1051/2022).

29. S obzirom da je odredbom čl. 322. ZOO određeno da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, a imajući u vidu naprijed navedene zaključke, ocijenjeno je da je Ugovor od 20. svibnja 2014. ništetan i da kao takav ne proizvodi pravne učinke. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

30. U odnosu na pozivanje tuženika na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Rev-2390/2019 od 22. ožujka 2019. (odnosno presudu ovog suda pod brojem P-2880/2016) ističe se kako se u tom predmetu ne radi o činjenično

i pravno istoj situaciji kao u ovom sporu budući da se tužitelj iz tog postupka pozvao na ništetnost ugovora zbog njegove protivnosti Ustavu Republike Hrvatske i Zakonu o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15, 94/17 i 52/25), dok se u ovom predmetu činjenični navodi tužbe odnose na protivnost ugovora i općeg akta na kojem se isti temelji Zakonu o komunalnom gospodarstvu, Zakonu o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi te Zakonu o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave.

31. U odnosu na odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ- 7561/2017, PŽ-2674/2019 i PŽ-3835/2017 ukazuje se da su ista u pogledu spornog pravnog pitanja u suprotnosti sa recentnom sudsom praksom (presudom istog suda pod brojem PŽ-4343/2024 od 12. ožujka 2025. te odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Rev-949/2022 od 8. ožujka 2022. i Rev-2169/2019 od 1. ožujka 2023., odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske pod brojem U-III 4024/2019, U-III-4025/2019 i U-III-4026/2019 od 14. srpnja 2021. te odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod brojem PŽ-1736/2014 od 18. rujna 2024.).

32. S tim u vezi treba navesti da odluke donesene u različitim postupcima i pred sudovima različitih stupnjeva, osim snagom pravne argumentacije, ne sprečavaju sud da u drugom predmetu zauzme drukčije pravno shvaćanje jer je prilikom odlučivanja o pojedinim pravnim pitanjima svaki sud prvenstveno vezan Ustavom, zakonom, međunarodnim ugovorima i drugim važećim izvorima prava (čl. 115. st. 3. Ustava Republike Hrvatske), a kako bi se izbjegla arbitrarnost u odlučivanju, sud je dužan argumentirano obrazložiti razloge svake pojedine odluke. Stoga je sud u ovom konkretnom postupku, unatoč postojanju različite sudske prakse u pogledu istog pravnog pitanja, razloge o prihvaćanju stava tužitelja argumentirao u obrazloženju presude.

33. U slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje (čl. 323. st. 1. ZOO).

34. S obzirom da je predmetni Ugovor utvrđen ništetnim, tužitelj je ovlašten po pravilima o stjecanju bez osnove (čl. 1111. ZOO-a) a imajući u vidu da su u konkretnom slučaju kumulativno ispunjene sve propisane pretpostavke, tražiti vraćanje onoga što je na osnovu tog Ugovora dao.

35. Valja ponoviti da tuženik u ovo postupku ne osporava utuženi iznos, odnosno ne osporava visinu tužbenog zahtjeva već ističe da nije nepošten, već pošten u stjecanju naknade odnosno koristi po osnovi ugovora koji su stranke imale sklopljen. Nije u pravu tuženik kada tvrdi da kamata tužitelju ne pripada od dana stjecanja, odnosno nije u pravu tuženik kada tvrdi da je on pošten stjecatelj. Ovo stoga što zakonski propisi nisu nigdje propisivali i davali ovlaštenje tuženiku da donosi odluke i pravilnike kojima će propisati obvezu, odnosno pravni osnov za plaćanje naknade za reklame postavljene na tuđem zemljištu, kao i njihov visinu. Iako takvo zakonsko ovlaštenje nije postojalo, tužitelj je sam odlukom o komunalnom redu propisao pravnu osnovu za platež naknade i sklapanje ugovora, ovdje konkretno s tužiteljem i za

donošenje pravilnika kojim je uredio visinu naknade. Pritom je tužitelj jedinica lokalne samouprave koja ujedno ima položaj jedinice područne (regionalne) samouprave te ima položaj i županije (čl. 1. i čl. 2. Zakona o Gradu Zagrebu – "Narodne novine" br. 62/01, 125/08, 36/09, 119/14, 98/19, 144/20) dok je tužitelj u obavljanju svojih djelatnosti, ovdje konkretno donošenja odluke o komunalnom redu i pravilnika, trebao voditi računa o tome da su odluke i pravilnici koje donosi, kao podzakonski akti, sukladni odredbama zakona, kao višeg pravnog akta (čl. 6. Ustava Republike Hrvatske – "Narodne novine" br. 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14).

Zbog navedenog, sud je zaključio da je tuženik, suprotno navodima tuženika, nepošten stjecatelj te je kamate sudio počev od stjecanja do isplate, sve primjenom odredbe iz čl. 1115. ZOO-a.

36. Budući da između stranka nije sporna visina naknade koju je na ime ništetnog Ugovora tužitelj isplatio tuženiku, odlučeno je kao u t. II. izreke, i to sa zakonskim zateznim kamatama od trenutka stjecanja jer je tuženik prema ocjeni ovog suda nepošteni stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a. Naime, tuženik je znao, odnosno morao je znati da nema uporište u zakonima za propisivanje općim aktom obveze plaćanja naknade korisnicima s kojima sklapa ugovore za postavljanje reklama na nejavnim površinama.

37. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a jer dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zatezne kamate. Ovdje treba navesti da je od 30. prosinca 2023. na snazi Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23; dalje: ZID ZOO) kojim je u čl. 1. izmijenjen dotadašnji čl. 29. st. 2. na način da isti određuje da se stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

38. Odluka o troškovima postupka iz t. IV. izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. čl. 155. st. 1. ZPP-a.

39. Tužitelju je priznat trošak odmjeran sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23, dalje: OT) pa mu je tako priznat zatraženi trošak zastupanja po odvjetniku, i to za: sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7. t. 1. OT-a), za sastav podneska od 13. srpnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT-a), za zastupanje na ročištu održanom 13. listopada 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT-a) što uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 46. OT-a) sveukupno iznosi 750,00 EUR. Tužitelju je priznat i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 50,31 EUR (čl. 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 157/13, 118/18 i 51/23; dalje: ZSP i Tar. br. 1. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi – "Narodne novine" broj: 37/23 dalje: Uredba), kao i trošak sudske pristojbe na presudu Tbr. br. 2. t. 1. Uredbe u iznosu od 174,16 EUR. Dakle, tužitelju je priznat parnični trošak u iznosu od 974,47 EUR slijedom čega je odlučeno kao u t. III. izreke presude.

40. Odluka o zatraženoj zateznoj kamati na dosuđeni iznos troška temelji se na odredbi članka 151. ZPP-a, a visina stope određena je prema odredbi članka 29. stavak 2. ZOO-a, za ostale odnose.

41. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak za sastav podneska od 10.06.2026. u iznosu od 50,00 EUR uvećano za PDV od 25% jer nije bio potreban za vođenje parnice u smislu čl. 155. ZPP-a.

U Zagrebu, 20. listopada 2026.

Sudac:
Romina Markovinović

Dokument je elektronički potpisan:
ROMINA MARKOVINOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
20-10-2026
08:14:59

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=MARKOVINOVIĆ
G=ROMINA
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda.

Broj zapisa: **9-3088e-dba0a**

Kontrolni broj: **0d649-4fe2c-46f23**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.